

A

KIRÁLYNŐ FELEMELKEDÉSE

✧ Egy mese a szerelemről,
a hűségről és a bosszúról.

REBECCA ROSS

Brienna szenvedélyének élve a tudás mesternőjének tanul a híres-neves valenciai bentlakásos iskolában, a Magnalia Házban. Amikor a mentora, a jóképű Cartier Évariste ősi könyve a kezébe kerül, hirtelen különös látomásai lesznek egy rejtélyes férfiről, aki a valaha csodálatos Maevanában élt, melyet ma már egy kegyetlen király ural. Az ország szenved, a jogos királynő bujkál. Bár mindez távoli gondnak tűnhet, Brienna szíve mégis szenvedéllyel telve dobban.

A különös kapcsolat közte és a vízióiban szereplő férfi között végül Maevanába vezet, ahol részesévé válik egy újabb összeesküvésnek a jogtalan trónbitorló ellen. Ott tudja meg, hogy mestere nem teljesen az, akinek gondolta, és egymás iránti heves érzelmeik a cselszövés érzékeny talaján egyre nagyobb lángra kapnak. Azonban amikor a lány megtudja, kiktől is származik, választásra kényszerül a szíve vágya és a vér szava között. Hogyha a felkelés sikerrel jár, Briennának kell eldöntenie, ki legyen a királynő, aki felemelkedhet – a sorsa az ő kezébe került.

REBECCA ROSS angol nyelvből és irodalomból diplomázott a georgiai egyetemen. Dolgozott fizetővendégeket fogadó farmon, volt iskolai könyvtáros és főállású címíró egy főiskolán. Jelenleg Északkelet-Georgiában él a férjével és a kutyájával. A királynő felemelkedése az első könyve.

Ez a mű a The Queen-sorozat első része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebeccarossauthor.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Bonyolult cselekmény jellemzi az író első regényét, amely ügyesen kalauzol a szövevényes, ármánnyal teli cselszövések és a politikai összeesküvések között. Egy lélegzetelállító irodalmi kaland.”

Booklist

„Kiváló fantasy erős lányokról. Izgalmas, letehetetlen könyv azoknak az olvasóknak, akik szerették Shannon Hale Sosemvolt Csodaországát vagy épp Sarah J. Maas Üvegtrón-sorozatát.”

School Library Journal

„A Gyilkos kegyelem mesteri találkozása érhető tetten a Vörös királynővel az író meseregényében. A könyvet a reneszánsz Franciaország ihlette, melynek főhőse a társadalom számkivetettje, aki váratlanul belegabalyodik egy összeesküvésbe egy kegyvesztett lorddal.”

Amazon

„Csodálatos könyv, mely egy különleges világba kalauzolja az olvasókat. Ebben a történetben egyetlen birodalom sorsának prizmáján át figyelhetjük, hogyan alakul Brienna élete.”

Goodreads

***Dream**
válogatás*

REBECCA ROSS

A
*
KIRÁLYNŐ
FELEMELKEDÉSE

— részlet —

→❖❖❖ ELŐSZÓ ❖❖❖←

*1559. nyárközép
Angelique tartomány, Valenia királyság*

A Magnalia Ház olyan intézmény volt, ahol csak gazdag, tehetséges lányok szentelhetik magukat a hivatásuknak. Nem szegény lányoknak alapították, nem is a törvénytelen születésűeknek, és bizonyosan nem olyanoknak, akik királyokkal dacolnak. Rám történetesen mindhárom illik.

Tízéves voltam, amikor a nagyapám először vitt el Magnaliába. Nem csupán a nyár legforróbb napja volt ez, amikor a délutáni felhők óriásira duzzadnak és az indulatok egyre hevesebbek, hanem az a nap is, amikor úgy döntöttem, hogy felteszem a kérdést, amely azóta nem hagyott nyugodni, hogy bekerültem az árvaházba:

– Nagypapa, ki az apám?

A nagyapám velem szemben ült a padon, a szemhéja elnehezedett a hőségtől, amíg a kérdésem föl nem riasztotta. Tisztes, derék, de fölöttébb zárkózott ember volt. Ezért hittem, hogy szégyell, hiszen a törvénytelen gyermeke voltam szeretett lányának, aki meghalt.

Azonban azon a tikkasztó napon velem együtt csapdába esett a hintóban, és olyat kérdeztem, amire válaszolnia kellett. Pislogva nézett le várakozó arcomra, és a homlokát ráncolta, mintha azt kértem volna tőle, hogy lopja le a holdat az égről. – Az apád nem jó ember, Brienna.

– Van neve? – makacszkodtam. A forróság merésszé tett, viszont a nagyapához hasonló öregembereket elgyöngítette. Bíztam benne, hogy végre-valahára elmondja, kitől származom.

– Az mindenkinek van! – Kezdett zsémbes lenni. Két napja utaztunk ebben a hőségben.

Nehézkesen előhúzta a zsebkendőjét, és felitatta a verejtéket ráncos homlokáról, amely szeplős volt, mint a pulykatojás. Vörös képe, hatalmas orra és fehér haja csúffá tette. Azt mondták, az anyám szép volt – én pedig szakasztott mása vagyok –, mégsem hittem el, hogy valakitől, aki olyan csúnya, mint a nagypapa, származhasson valami szép.

– Ó, Brienna, gyermekem, miért kérdezősködsz felőle? – sóhajtott föl nagypapa, kicsit megenyhülve. – Beszéljünk inkább arról, mi vár Magnaliában!

Lenyeltem csalódottságomat, nyomta a torkomat, mint egy üveggolyó, és úgy döntöttem, hogy nem akarok Magnaliáról beszélni.

A kocsi bekanyarodott, mielőtt hangot adhattam volna konokságomnak, a kerekek áttértek a kátyúból a sima kőútra. Kinéztem a portól csíkos ablakon. A szívem gyorsabban vert az elém táruló látványtól. Közelebb hajoltam, rányomtam széttárt ujjaimat az üvegre.

Először a fákat csodáltam meg. Hosszú ágaik boltozatosan hajlottak az út fölé, mint az üdvözlésre kitért karok. Lovak legegésztek lustán a réteken, szőrük izzadtan fénylett a nyári hőségben. A legelőkön túl Valenia hegyei – királyságunk gerince – kéklettek a távolban. Olyan látvány volt ez, amely enyhítette csalódottságomat, a csoda és a merészség földje.

A tölgyfaágak alatt felkapaszkodtunk egy dombra, végül megálltunk egy udvarban. Fölnéztem a párás levegőben a kopott, szürke kőfalra, a fényes ablakokra és a magasba kúszó borostyánra. Ez volt a Magnalia Ház.

– Figyelj, Brienna! – szólalt meg nagypapa, és sietve elrakta a zsebkendőjét. – Nagyon illedelmesen kell viselkedned, mint ha Phillipe király elé járulnál. Mosolyogsz, pukedlizel és nem mondasz semmi rosszat! Megteszed ezt a nagypapádért?

Bólintottam, mert hirtelen elment a hangom.

– Nagyon helyes. Imádkozzunk érte, hogy a Nagyasszony fölvegyen.

A kocsis kinyitotta az ajtót, nagypapa intett, hogy előbb én szálljak ki. Reszkető lábakkal engedelmeskedtem. Kicsinek éreztem magam, amikor hátraszegtem a nyakamat, hogy megcsodálhassam a hatalmas házat.

– Először négy szemközt beszélek a Nagyasszonnyal, azután te is találkozol vele – mondta nagypapa, miközben fölvezetett a lépcsőn a bejárathoz. – Ne felejtsd el, hogy udvariasnak kell lenned! Ezen a helyen művelt lányok élnek.

Szemügyre vette a kinézetem, miközben a csengőt rángatta. Sötétkékké ruhám összegyűrődött az utazástól, göndör hajam kibomlott a fonatokból, ám az ajtó kinyílt, mielőtt nagyapám megjegyzést tehetett volna a rendetlenségemre. Egymás mellett léptünk be Magnaliába, az előcsarnok kék árnyai közé.

Nagyapámat bebocsátották a Nagyasszony dolgozószobájába, én kint maradtam a folyosón. A komornyik helyet mutatott a fal melletti, kárpitozott padon. Magányosan kuporogtam és várakoztam, idegesen harangoztam a lábammal, és a fekete-fehér kockás padlót bámultam. A ház néma volt, mintha nem lenne szíve. Ebben a csendben jól hallottam a nagyapám és a Nagyasszony beszélgetését, mert a szavaik átszűrődtek az ajtón.

– Mely hivatás vonzza? – kérdezte a Nagyasszony.

A hangja mély volt és sima, mint a füst, amely fölfelé száll az őszi éjszakában.

– Szeret rajzolni... Nagyon jól rajzol. Élénk a képzelete is – kiváló lenne színjátszásban. És a zene – a lányom igen tehetségesen játszott lanton, így Brienna bizonyosan örökölt valamit ebből a képességéből. Másvalami... Ó, igen, azt mondják, az árvaházban sokat olvasott. Kétszer kiolvasta az összes könyvüket. – Nagypapa összevissza beszélt. Egyáltalán tudta, mit mond? Sohasem látott rajzolni. Sohasem hallotta a képzeletem alkotásait.

Lesiklottam a padról, és halkán közelebb osontam. A füleimet az ajtóra szorítva magamba szívtam a szavaikat.

– Mindez nagyon szép, Monsieur Paquet, de bizonyosan megérti, hogy az unokájának az öt hivatás egyikéből kell vizsgáznia, és nem valamennyiből.

Gondolatban végigfutottam az öt hivatáson: *Művészet. Zene. Színjátszás. Ékesszólás. Tudás.* A Magnalia olyan lányok számára épült, akikből arden lesz, azaz tudóstanonc. Minden lány kiválaszt egyet az öt hivatásból, amelyet szorgalmasan tanulmányoz egy mester vagy mesternő szigorú felügyelete alatt. Amikor kibontakoztatta tehetségét, megkapja a mesternő címet, és felöltetheti személyre szabott köpenyét, amely megmutatja, mit ért el. Attól fogva hivatottnak számít a művészetben, az ékesszólásban, vagy abban a hivatásban, amelyet választott.

A szívem kalapált a bordáim között, verejtek gyöngyözött a tenyeremen, amikor elképzeltem magamat hivatottként.

Melyiket válasszam, ha a Nagyasszony fölvesz?

De nem rágódhattam ezen tovább, mert a nagyapám azt mondta:

– Biztosítom róla, hogy Brienna okos gyermek. Az öt hivatás bármelyikével megbirkózik.

– Kedves öntől, hogy ezt gondolja, de meg kell említenem... Oktatásunk a versengésre épül, és ez nagyon nehéz iskola. Már megvan az öt ardenem erre a szezonra. Ha fölveszem az unokáját, akkor valamelyik arialomnak *két* ardent kell felügyelnie. Ilyesmi még sosem történt...

Éppen törtem a fejem, hogy mit jelenthet az, hogy „arial” – talán „oktató?” –, amikor csoszogást hallottam. Elugrottam a kétszárnyú ajtótól, vártam, hogy felpattanjon, és rajtakapjanak. De talán csak a nagyapám mocorgott aggodalmasan a szé- kében.

– Biztosíthatom önt, madame, hogy Brienna nem fog gon- dot okozni. Nagyon engedelmes leány.

– De azt mondja, hogy árvaházban élt. És nem viseli az ön családnevét. Miért? – kérdezte a Nagyasszony.

Szünet következett. Igazából sosem értettem, miért nem azonos a családnevem a nagyapáméval. Ismét közelebb léptem az ajtóhoz, és a fületem a fához szorítottam.

– Mert meg akarom védeni Briennát az apjától, madame.

– Monsieur, attól félek, nem vehetem föl, ha a lány veszélyes helyzetben van...

– Csak egy pillanat türelmét kérem, madame. Brienna ket- tős állampolgárságú. Az anyja – boldogult lányom – valeniai volt. Az apja maevanai. Tud a lányáról, és aggódom... aggó- dom, hogy keresheti a gyermeket, és a családnevem alapján rá is találhat.

– És az miért lenne olyan szörnyű?

– Mert az apja...

A házban nyílt és csukódott egy ajtó, azután léptek kopog- tak a folyosón. Visszarohantam a padhoz, szinte rázuhantam, amitől a bútor rövid lábai olyan hanggal csúsztak meg a padlón, amelyet az ad, ha a körmöt végighúzzák a táblán.

Nem mertem fölnézni, az arcom égett a büntudattól, mi- közben a cipők tulajdonosa közelebb jött hozzám, végül meg- állt, egyenesen előttem.

Azt gondoltam, a komornyik az, amíg föl nem pillantottam, és meg nem láttam, hogy egy borzasztóan jóképű fiatalember az, haja akár a nyári búzamező. Magas volt és elegáns, nadrág- ján és zubbonyán sehol egy ránc, és mi több... kék köpenyt hordott. Akkor hát hivatott, a tudás mestere, a kék szín ezt je-

lezte, és éppen most fedezte föl, hogy hallgatóztam a Nagyszszony ajtajánál.

Lassan leguggolt, hogy belenézhessem gyanakvó szemembe. Könyvet tartott a kezében, és feltűnt, hogy a szeme ugyanolyan búzavirágkék, mint a tudósköpeny.

- Hát te ki lennél? – kérdezte.
- Brienna.
- Szép név. Arden leszel itt Magnaliában?
- Nem tudom, monsieur.
- Az akarsz lenni?
- Igen, monsieur.
- Nem kell „monsieur-nek” hívnod – helyesbített szelíden.
- Akkor hogyan szólítsam, monsieur?

Nem válaszolt, csak nézett. A fejét oldalra döntötte, szőke haja úgy hullott a vállára, mint az anyaggá lett napsugár. Szerettem volna, ha elmegy, ugyanakkor még tovább szerettem volna beszélgetni vele.

Ebben a pillanatban nyílt a dolgozószoba ajtaja. A tudás mestere fölállt, és a hang felé fordult. Tekintetem megállapodott a kék köpeny hátán, ahova ezüstfonallal egy csillagképet hímeztek. Ámulva néztem, szerettem volna megkérdezni, hogy mit jelent.

- Ó, Cartier mester! – mondta a Nagyszszony a küszöbről.
- Bekísérné Briennát a dolgozószobába?

A fiatalember hívogatóan, tenyérrel fölfelé nyújtotta a kezét. Óvatosan beleengedtem az ujjaimat a markába. Az enyém meleg volt, az övé hideg. Egymás mellett vágtunk keresztül a folyosón a várakozó Nagyszszonyig. Cartier mester megszorította az ujjaimat, mielőtt elengedte volna őket, hogy továbbmenjen a folyosón; így bátorított, hogy ne féljek, egyenesen és büszkén álljak, és találjam meg a helyem ebben a házban.

Beléptem a dolgozószobába, az ajtó halk kattanással záródott be mögöttem. A nagyapám az egyik székben ült; mellette állt a másik szék, amelyet nekem szántak. Halkan beleereszkedtem,

miközben a Nagyasszony megkerülte az íróasztalát, és nagy ruhahogással helyet foglalt.

Meglehetősen szigorú külsejű asszony volt; magas homloka elárulta, hogy sok éve fésüli hátra a haját a szoros paróka alá, amelynek fehér gyűrűit csaknem teljesen eltakarta az elegáns, csúcsos, fekete bársony főkötő. Ejtett derekú sötétbordó ruhájának szögletes nyakkivágását gyöngyökkel hímezték ki. Miközben magamba szívtam koros szépségének látványát, tudatosodott bennem, hogy ő az, aki bevezethet egy olyan életbe, amelyet máskülönben képtelen lennék elérni. Hivatott lehetek.

– Köszöntlek, Brienna – mondta mosolyogva.

– Madame – feleltem illendően, a ruhámba törölve izzadt tenyeremet.

– A nagyapád csodálatos dolgokat mond rólad.

Bólintottam, és félszegen sandítottam nagyapámra. Kritikus szemmel nézett, ismét a zsebkendőjét markolva, mintha kapaszkodnia kellene valamibe.

– Mely hivatás vonz a leginkább, Brienna? – kérdezte a Nagyasszony. Figyelmem visszatért hozzá. – Vagy talán van természetes hajlamod valamelyikre?

Isten az égben, fogalmam sem volt róla. Elmém ismét végigsöpört a hivatásokon: *művészet... zene... színjátszás... ékeesszólás... tudás*. Öszintén szólva, egyikhez sem volt se kedvem, se tehetségem. Így hát az elsőt mondtam, amely az eszembe jutott:

– Művészet, madame.

Rémületemre kihúzott egy fiókot, elővett egy négyszög alakú pergament és egy ceruzát. Letette az asztal sarkára, éppen eléem.

– Rajzolj nekem valamit! – biztatott.

Szerettem volna a nagyapámra nézni, de abból kiderült volna a suskus. Nagyapa tudta, hogy nem vagyok művész, és én is tudtam, mégis úgy markoltam meg a ceruzát, mintha az lennék.

Mély lélegzetet vettem, és olyasmire gondoltam, amit szerettem: a fára, amelyik az árvaház hátsó udvarában nőtt, egy bölcs,

magas, öreg tölgyre, amelyre imádtunk felmászni. Így hát azt mondtam magamnak, egy fát mindenki le tud rajzolni.

Rajzoltam, miközben a Nagyasszony a nagyapámmal társalgott; próbálták megteremteni számomra a szükséges magányt. Amikor befejeztem, letettem a ceruzát, és vártam; mereven bámultam, ami kikerült a kezem alól.

Szálnalmas rajz volt. Egyáltalán nem hasonlított arra a képre, amely az elmémben élt.

A Nagyasszony feszülten nézte a rajzomat; észrevettem, hogy kissé összevonja a szemöldökét, de a szeme nem árult el semmit.

– Biztos, hogy művészetet akarsz tanulni, Brienna? – Nem ítélték, de éreztem a szavai mélyén a leheletnyi kétséget.

Kevés híján kiböktem, hogy nem, én nem tartozom ide. De amikor arra gondoltam, hogy vissza kell térnem az árvaházba, vagy arra, hogy csak cseléd, esetleg szakácsnő válhat belőlem, mint ahogy az összes lányból az árvaházban, beláttam, hogy ez az egyetlen esélyem, ha el akarom kerülni ezt a sorsot.

– Igen, madame.

– Akkor kivételt teszek veled. Már van öt, veled egykorú lány Magnaliában. Te leszel a hatodik arden, és a művészetet fogod tanulni Solene mesternő irányításával. Itt töltöd a következő hét évet az ardennővéreiddel, tanulsz, fejlődsz és készülsz a tizenhetedik nyári napfordulóra, amikor hivatott leszel, és szerzel magadnak egy pártfogót. – Szünetet tartott, és én meg-részegültem attól, amit hallottam. – Elfogadható ez így?

Pislogtam, azután dadogni kezdtem:

– Igen, de mennyire, madame!

– Helyes. Monsieur Paquet, hozza vissza Briennát az őszi napéjegylenlőség idején, a tandíjjal egyetemben!

Nagyapám máris felállt és meghajolt. Megkönnyebbülése úgy töltötte be a szobát, mint a túl erős kölniszag.

– Köszönöm, madame. El nem mondhatom, mennyire örülünk! Brienna nem fog csalódást okozni önnek.

– Nem, azt én sem hiszem – értett egyet a Nagyasszony.

Fölálltam, ügyetlenül pukedliztem, azután követtem nagyapát az ajtóhoz. De mielőtt visszaértem volna a folyosóra, hátralestem az igazgatónőre.

A Nagyasszony szomorúan figyelt. Csak kislány voltam, de ismertem ezt a pillantást. Nem tudom, mit mondott a nagyapám, de az meggyőzte, hogy fölvegyen. Nem a saját érdemeimnek vagy képességeimnek köszönhettem. Talán az apám neve készítette erre? A név, amelyet nem ismerek? Számított egyáltalán ez a név?

A Nagyasszony meg volt győződve róla, hogy szánalomból fogadott be, és sosem leszek hivatott.

Abban a pillanatban határoztam el, hogy bebizonyítom, mennyire téved.

ELSŐ RÉSZ

MAGNALIA

Hét évvel később

LEVELEK ÉS LECKÉK

1566 késő tavasza

Francis hetente kétszer megbújt a könyvtár ablaka előtt virágzó borókabokorban. Néha szívesen megvárakoztattam; hosszú lábát és türelmét próbára téve élvezettel képzeltem el, hogyan lapít a bokorban. De már csak egy hét választott el a nyári napfordulótól, ezért sietnem kellett. Továbbá ideje volt közölnöm vele. A gondolattól felgyorsult a pulzusom, miközben beléptem a könyvtár csöndes, délutáni árnyai közé.

Mondd meg neki, hogy ez lesz az utolsó alkalom!

Könnyű kézzel feltoltam az ablakot, amelyen át megcsapott a kertek édes illata. Francis felemelkedett vízköpő pozíciójából.

– De szereted várakoztatni a férfiakat – morogta, bár ő mindig ezzel üdvözölt. Arca leégett a napon, fekete haja kibomlott a fonatból. Átizzadta a kengyelfutók barna egyenruháját, szíve fölé tűzött kitüntetéseinek rövid sora villogott a napsütésben. Azzal dicsekedett, hogy ő a leggyorsabb kengyelfutó egész Valeniában, bár azt híresztelték róla, hogy már huszonegy éves.

– Ez az utolsó alkalom, Francis – figyelmeztettem, mielőtt meggondolhattam volna magam.

– Az utolsó alkalom? – visszhangozta, de máris vigyorgott. Ismertem ezt a mosolyt. Akkor szokta felöltetni, ha keresztül akarta vinni az akaratát. – Miért?

– Miért? – kiáltottam, miközben elhessegettem egy túl kíváncsi poszméhet. – Még kérdezned kell?

– A legnagyobb szükségem éppen ezúttal van önre, mademoiselle – felelte, és két kis borítékot vett elő az inge belső zsebéből. – Nyolc nap múlva itt a sorsdöntő nyári napforduló.

– Pontosan, Francis – vágtam vissza. Tudtam, hogy ő úgyis csak ardennövéremre, Sibylle-re gondol. – Nyolc nap, és nekem még sok mindent kell megtanulni. – Tekintetem megállapodott a kezében levő borítékokon; az egyiket Sibylle-nek címezték, de a másikat nekem. Felismertem a nagypapa kézírását; végre választot! A szívverésem felgyorsult, amikor elképzeltem, mit tartalmazhat az összehajtogatott levél...

– Félsz?

Pillantásom visszaugrott Francis arcára.

– Hát persze, hogy félek.

– Nem kellene. Én azt hiszem, kiválóan fogsz szerepelni. – A változatosság kedvéért most nem bosszantott. Kedves, derűs őszinteség csengett a hangjában. Én is ugyanígy szerettem volna hinni abban, hogy nyolc nap múlva, amikor beköszönt a tizenhetedik nyaram, hivatott leszek és kiválasztott.

– Kétlem, hogy Cartier mester...

– Kit érdekel, mit gondol a mestered? – szakított félbe közömbös vállvonogatással. – Csak azzal kellene törődnöd, amit *te* gondolsz.

Ezzel gondolkodóba ejtett. Igyekeztem elképzelni, hogy vajon Cartier mester mit válaszolna egy ilyen kijelentésre.

Hét éve ismertem. Francist pedig hét hónapja.

Múlt novemberben találkoztunk először; a nyitott ablaknál ülve vártam, hogy Cartier megérkezzen a délutáni órára,

és Francis ekkor haladt el a kavicsos úton. Ardennővéreimhez hasonlóan én is tudtam, kicsoda; gyakran láttuk, amint hozzá-viszi a Magnalia Ház leveleit. De ez volt az első személyes találkozásunk, amikor megkérdezte, átadnék-e egy titkos levelet Sibylle-nek. Amit én meg is tettem, és így keveredtem bele a kapcsolatukba.

– Én törődöm azzal, amit Cartier mester gondol, mert ő fog hivatottá nyilvánítani – vitatkoztam.

– A szentekre, Brienna! – felelte. Egy pillangó csapongott széles válla körül. – Nem gondolod, hogy *neked* kellene hivatottá nyilvánítani magadat?

Erre nem tudtam mit mondani. Francis kihasználta a hallgatásomat.

– Mellesleg ismerem a pártfogókat, akiket a Nagyasszony meghívott a napforduló ünnepére.

– Micsoda? Hogyan?

Persze tudtam, hogyan. Ő továbbította az összes levelet, látta a neveket és a címeket. Összehúzott szemmel néztem rá. Gödröcskék jelentek meg az arcán, és ismét az a mosoly. Tökéletesen megértettem, miért tetszik a fiú Sibylle-nek, bár számomra túlságosan dévaj volt.

– Ó, add már ide a nyamvadt leveleket! – kiáltottam, és kinyúltam az ablakon, hogy elragadjam őket a kezéből.

Ő épp erre számított, és kitért előlem.

– Nem is érdekel, kik a pártfogók? – kötözködött. – Nyolc nap múlva az egyik a te protektorod lesz...

Rámeredtem, mégsem az ő kisfiús arcát és nyurga termetét láttam, hanem a kiszikkadt kertet, amely esőre várva borzongott az enyhe szellőtől.

– Csak add ide a leveleket!

– De ha ez az utolsó levelem Sibylle-hez, néhány dolgot át kell írnom benne.

– Szent LeGrandra, Francis, nincs időm a játékaidra!

– Csak még egy levél! – esedezett. – Nem tudom, hol lesz Sibylle egy hét múlva.

Sajnálnom kellett volna – ó, mily fájó egy elhivatottat szeretni, ha mi nem lehetünk azok! De ragaszkodtam az elhatározásomhoz. Küldjön csak Sibylle-nek olyan levelet, amelyet szokott! Végül mégis sóhajtva beleegyeztem a dologba, főként mivel szerettem volna megkapni a nagyapám levelét.

Francis végül odaadta őket. Nagypapáét egyenesen zsebre vágtam, de Francisé a kezemben maradt.

– Miért írtál dairinül? – kérdeztem a kusza betűket nézve.

Francis az északi királynő birodalmának, Maevanának a nyelvét használta. *Sibylle-nek, az én napomnak, holdamnak, életemnek és fényemnek.* Csaknem elnevettem magam, de még időben uralkodtam magamon.

– Ne olvasd el! – kiáltotta, és naptól vörös arca még jobban kipirult.

– A borítékon van, te balga. Még szép, hogy elolvasom.

– Brienna...

Felém nyúlt, és már előre örültem, hogy végre én ugrathatom őt, amikor meghallottam, hogy nyílik a könyvtár ajtaja. Hátra sem kellett néznem, tudtam, hogy Cartier az. Három éve csaknem minden napomat vele töltöttem, a lelkem megszokta, hogy jelenléte csöndet parancsol a szobában.

Francis levelét bedugtam a zsebembe a nagypapáé mellé. Jelentősegteljes pillantást vettem rá, és leengedtem az ablakot. A kelletténél egy pillanattal később kapott észbe, így az ujjait odacsíptem a párkányhoz. Tisztán kivehető volt, ahogy feljajdul, de reméltem, hogy Cartier nem hallja meg az ablak koppanásától.

– Cartier mester – üdvözöltem pihegve, és sarkon fordultam.

Nem nézett rám. Letette bőrtáskáját egy székre, könyveket vett ki belőle, és az asztalra tette őket.

– Ma nem nyitsz ablakot? – kérdezte, de még ekkor sem nézett rám.

Ez lett volna a leghőbb kívánságom; éreztem, ahogy az arcom lángra kap, amihez semmi köze sem volt a napfénynek.

– Ma elég zsémbesek a poszméhek – feleltem, és óvatosan hátralestem. Francis az istálló felé loholt a kavicsos ösvényen. Ismertem Magnalia szabályait; tudtam, hogy nem lehetnek szívügyeink, amíg ardenek vagyunk. Cinikusabban fogalmazva: nem szabad, hogy rajtakapjanak minket. Ostoba voltam, hogy besegítettem Sibylle és Francis levelezésébe.

Visszafordultam, és láttam, hogy Cartier figyel.

– Hogy állsz a valeniai házakkal? – intett, hogy menjek oda az asztalhoz.

– Nagyon jól, mester – feleltem, és elfoglaltam a szokott helyemet.

– Akkor kezdetnek sorold fel a Renaud-ház elsőszülött fiait!
– Leült velem szemben.

– A Renaud-házét?

A szentekre, hát persze, hogy a legnépesebb királyi famíliát kérdezi. Az egyetlen, amelyet nehezen tudtam bemagolni.

– Ez királyunk családja – emlékeztetett azzal a jeges tekintetével. Sokszor láttam már ezt a pillantást, csakúgy, mint arden-nővéreim, akik zárt ajtók mögött mind panaszkodtak Cartierre. Ő volt a legszemrevalóbb a magnaliai arialok közül, a tudás oktatója, ugyanakkor a legszigorúbb. Oriana arden-nővérem azt állította, hogy a mellében kő van szív helyett. Készített is róla egy karikatúrát, amelyen éppen egy sziklából lép elő.

– Brienna! – szólt rám, és türelmetlenül csettintett az ujjával.

– Bocsánat, mester. – Törtem a fejemet, hogy kivel is kezdődik a királyi családfa, de közben csak a nagyapám levelére tudtam gondolni, amely a zsebemben várakozott. Miért tartott neki ilyen sokáig, hogy írjon?

– Azzal, ugye, tisztában vagy, hogy a tudás hivatása követeli a legtöbbet a hivatottaktól? – mondta Cartier, amikor a csönd kezdett túl hosszúvá nyúlni.

A szemébe néztem. Csak nem arra céloz tapintatosan, hogy nincs bennem elég erő a tudáshoz? Néhány reggelén ugyanis én is ezt gondoltam.

A magnaliai első évben a művészet hivatását tanultam. Mivel nem voltak művészi hajlamaim, a következő évet a zenére pazaroltam. Azonban éneklésem minősíthetetlen volt, az én kezemben a hangszerek nyávogtak. A harmadik évemben a színjátszással próbálkoztam, amíg rá nem jöttem, hogy képtelen vagyok legyőzni a lámpalázamat. Így hát a negyedik évemet az ékesszólásnak szenteltem; nagyon idegesítő év volt, nem is akartam emlékezni rá. Azután tizennégy évesen oda kellett állnom Cartier elé, és arra kellett kérnem, fogadjon el ardenjéül, tegyen a tudás mesternőjévé abban a három évemben, ami Magnaliában még hátravan.

Ugyanakkor tudtam – és gyanítom, arialoktatóim is tudták –, hogy csak azért az egyvalamiért vagyok itt, amit a nagyapám elmondott nekik hét évvel ezelőtt. Nem azért, mert megérdemlem; nem a túlradó tehetségem juttatott be ide, mint a másik öt ardent, akiket úgy szerettem, mint a testvéreimet. De talán éppen ezért akartam bebizonyítani, hogy a hivatottságot, ellentétben azzal, amit egyesek hisznek róla, nem örököljük; bárki elsajátíthatja, legyen közrendű vagy nemes, még akkor is, ha nem született tehetség.

– Talán vissza kellene térnünk az első leckéhez – zökkentett ki Cartier a révedezésből. – Mi a hivatás, Brienna?

A hivatás kátéja. Az egyik első szöveg volt, amelyet be kellett magolnom, és amelyet az ardeneknek kívülről kellett fújniuk.

Nem lekezelésből kérdezte ezt éppen most, nyolc nappal a nyári napforduló előtt, de akkor is kényelmetlenül éreztem magamat egy pillanatra. Kiolvastam a szeméből, hogy ez több volt egy egyszerű kérdésnél.

Mit akarsz, Brienna?, kérdezte némán a pillantása, miközben farkasszemet nézett velem. *Miért akarsz hivatott lenni?*

Így hát megadtam neki a választ, amit belém sulykolt, mert úgy éreztem, ez lesz a legbiztonságosabb.

– A hivatásnak öt szíve van – kezdtem. – Hivatás a művészet, a zene, a színház, az ékesszólás és a tudás. A hivatás a feltétlen odaadás; buzgalom és szenvedés; nyugalom és lelkesedés. Nem ismer határokat, élhet férfiban és nőben, rangtól, méltóságtól, örökségtől függetlenül. A hivatás férfivá és nővé lesz, a férfi vagy a nő lesz maga a hivatás. A hivatás a szellem és a test kiteljesedése, az odaadás, az önfeláldozás és a tettek foglalata.

Nem tudtam volna megmondani, hogy Cartier-nek csalódást okozott-e a betanult válaszem. Mindig fegyelmezte az arcát, sose láttam mosolyogni, sose hallottam nevetni. Néha úgy éreztem, nem sokkal idősebb nálam, azután mindig emlékeztem magam, hogy az én lelkem fiatal, Cartier-é pedig nem. Sokkal tapasztaltabb, tanultabb volt, nem valószínű, hogy sokáig lehetett gyermek. Korától függetlenül óriási tudást birtokolt.

– Engem választottál utoljára, Brienna – mondta végül, elengedve a füle mellett az elszajkózott szöveget. – Három éve jöttél oda hozzám, hogy megkérj, készítselek fel a tizenhetedik nyári napfordulóra. Ahelyett, hogy hét évem lett volna rá, hogy felkészítselek a tudás mesternőjévé, erre mindössze *három* évem volt.

Nem szerettem, ha erre emlékeztettek. Ciri jutott az eszembe, a tudás másik ardenje. Ciri mohón habzsolta a tudást, de neki hét éve volt erre. Természetesen kisebbrendűségi érzésem volt, ha hozzá mértem magam.

– Bocsáss meg, hogy nem vagyok Ciri – mondtam, még mielőtt magamba fojthattam volna a gúnyt.

– Ciri tízéves korában kezdte a tanulást – emlékeztetett nyugodt hangon, miközben elmerült az asztalán levő egyik könyvben. Ha begyűrt sarkú lapokhoz ért – utálta, ha ilyen tesznek egy könyvvel –, gyengéden kisimította az ódon papírt.

– Bánod, hogy ezt választottam, mester? – Holott igazából ezt akartam kérdezni: *Miért nem utasítottál el, amikor három*

évvel ezelőtt megkértelek, hogy légy a mesterem? Ha három év nem elég nekem, hogy hivatott legyek, miért nem mondtad meg nekem?
De talán benne volt a pillantásomban, mert rám nézett, aztán lustán visszatért a könyvekhez.

– Csak néhány dolgot bánok, Brienna – felelte.

– Mi történik, ha nem találok pártfogóra a napfordulón?
– kérdeztem, noha tudtam, mi lesz azokkal az ifjakkal és lányokkal, akik elbuknak a hivatottság útján. Megtört, kallódó személyekké lesznek, sehova sem tartoznak, a hivatottak és a közemberek egyformán kerülik őket. Hogy ilyen sok év és ennyi beleölt munka után se lehessen hivatott valaki... örökre rajta marad a bélyeg, hogy alkalmatlan. Már nem arden, de nem is hivatott, és amennyiben hasznossá akarja tenni magát, kénytelen visszasülyledni a társadalomba.

Miközben Cartier válaszára vártam, eszembe jutott az egyszerű metafora, amelyre Solene mesternő tanított meg a művészetnek szentelt első évben (miután rájött, hogy semmiképpen nem leszek művész). Az elhivatottságnak szakaszai vannak. Az ember ardenként kezd, ami hasonlít a hernyóra. Ilyenkor a lehető legtöbb tudást kell behabzsolnunk, hogy mesterré lehessünk. Ha valaki csodagyerek, erre két év is elég, de tarthat tíz évig is, ha lassabban tanul. A Magnalia Háznak hétéves programja van, és nagyon szigorú a többi valeniai iskolához képest, amelyek gyakran engedélyeznek nyolc-kilenc év tanulást. Ezt követi a hivatottság, amit a köpeny és a cím jelez. Utána jön a pártfogoltság: ez olyan, mint a gubó, amely védi és érleli a hivatottat, miközben felkészül az utolsó szakaszra, hogy pillangó legyen, és önállóan kirepüljön a világba.

Éppen a pillangókon révedeztem, amikor Cartier azt felelte:

– Te lennél az első a magad nemében, kis arden.

Nem tetszett a válasza. Mélyebbre süllyedtem a brokáttal kárpitozott székbén, amelynek olyan szaga volt, mint a könyveknek és a magányosságnak.

– Ha úgy gondolod, hogy kudarcot vallasz, akkor valószínűleg így is történik – folytatta, és belefúrta ragyogó kék pillantását az én barna szemembe. Porszemek apró örvényei táncoltak a kettőnk közötti szakadékban. – Egyetértesz?

– Természetesen, mester.

– A szemed sosem hazudik, Brienna. Meg kellene tanulnod fegyelmezetebbné lenni, amikor füllentesz.

– Szívembe fogom vésni ezt a tanácsot.

Oldalra hajtotta a fejét, de a tekintete még mindig fogva tartotta az enyémet.

– El akarod mondani, mire gondolsz valójában?

– A napfordulóra – feleltem, talán egy kicsit túl gyorsan is. Ez csak a féligazság volt, de eszembe sem jutott, hogy beszéljek Cartier-nek a nagyapám leveléről, mert megkért volna, hogy olvassam fel.

– Nos, ez az óra hiábavaló volt – mondta, és felállt.

Csalódott voltam, amiért ilyen hamar befejezte – nem szalaszthattam el egyetlen óráját sem, amit hajlandó volt adni – mégis megkönnyebbültem. Úgysem tudtam összpontosítani semmire, amíg a nagyapapa levele parázsként égette a zsebemet.

– Miért nem töltöd a délután azzal, hogy önállóan tanulsz? – javasolta, és az asztalon heverő könyvek felé intett. – Vidd magaddal ezeket, ha akarod!

– Igenis. Köszönöm, Cartier mester. – Én is fölálltam, és pukedliztem. Rá sem nézve összeszedtem a könyveket, és nyugtalanul kisiettem a könyvtárból.

Kint a kertben bementem a sövények közé, így Cartier nem láthatott a könyvtáráblakból. Az ég szürkén hullámozott oda-fönt, vihar fenyegetett, így leültem az első padra, a könyveket pedig gondosan magam mellé tettem.

Elővettem, magam elé tartottam a nagyapám levelét. Gírburba betűivel írott nevem olyan lett a pergamenen, mint egy grimasz. Feltörtem a vörös viaszpecsétet, és remegő kézzel szétnyitottam a levelet.

1566. június 7.

Legdrágább Briennám!

Bocsáss meg nekem, amiért ilyen sokáig nem válaszoltam. Sajnos, egyre jobban fájnak az ujjaim, az orvos arra utasított, hogy keveset írjak, vagy fogadjak írkokot. Meg kell mondanom, nagyon büszke vagyok rád, az anyád – az én édes Rosalie-m – ugyancsak büszke lenne, ha tudná, hogy már csak napok választanak el a hivatottságtól. Kérlek, írd nekem a napforduló után, meséld el, milyen pártfogót választottál!

Hogy válaszoljak a kérdésedre... Attól tartok, a válaszomat ismerősnek fogod tartani. Apád nevét nem érdemes megjegyezni. Az anyádat megszédítette csinos arca és mézédés beszéde. Félek, csak ártalmadra lenne, ha megtudnád a nevét. Igen, kettős állampolgárságú vagy, azaz félig macवानai. Mégsem szeretném, ha megkeresnéd. Biztos vagyok benne, hogy ugyanazokat a hibákat találnál benne, mint én. És nem, angyalom, nem érdeklődött utánad. Egyszer sem keresett. Ne feledd, törvénytelen vagy, és a legtöbben hátrahőkölnek, amikor meghallják ezt a szót!

Ne felejtse el, hogy nagyon szeretlek, és apád helyett is apád vagyok!

Csókol nagyapád

Összegyűrtem a levelet, az ujjaim olyan fehérek voltak, mint a papír, a szemem könnyben úszott. Butaság azon sírni, hogy nagyapám továbbra sem hajlandó megmondani annak a férfinak a nevét, aki az apám. Holott nekem hetekig kellett gyűjtenem a bátorságot, hogy egyáltalán meg merjem írni azt a levelet!

Úgy döntöttem, felhagyok a kérdezősködéssel. Nem számít a név.

Ha az anyám élne, mit mondana róla? Hozzáment volna? Vagy talán már nő volt, és a nagyapámat azért sérti már a pusz-

ta gondolat is, hogy ő az apám? Szégyenteljes, házasságtörő kapcsolat egy valeniai nő és egy maevanai férfi között.

Ó, az anyám! Néha úgy rémlett, emlékszem dallamos hangjára, karjának ölelésére, illatára. Levendula és lóhere, napsütés és rózsák. Sorvadásban halt meg, amikor hároméves voltam, és Cartier egyszer azt mondta, hogy ritkaság, ha az embernek ilyen korai emlékei vannak. Akkor talán minden az agyamban van, amire emlékezni szeretnék anyáról?

Akkor miért fáj olyasvalakire gondolni, akit sosem ismertem igazán?

Zsebre gyűrtem a levelet, hátradőltem. A cakkos levelek úgy simogatták a hajamat, mintha a sövény szeretne megvigasztalni. Nem akartam a múltam törmelékeivel foglalkozni. Nem számítanak. Arra kellett gondolnom, ami nyolc nap múlva lesz, amikor elérkezik a napforduló, amikor hivatottá kell lennem, és végre megkapom a köpenyemet.

El kellett olvasnom Cartier könyveit ahhoz, hogy bevéhessem a szavakat az emlékezetembe.

De mielőtt megérinthettem volna a lapokat, halk léptek neszt hallottam a fűvön, és Oriana bukkant föl az ösvényen.

– Brienna! – kiáltotta. Fekete haját derékig érő, rendetlen varkocsba fonta. Barna bőre és ardenegyenruhája festékes volt a műteremben töltött végtelen órák után. Oriana öltözéke varázslatos színek teremtéséről árulkodott, az enyém unalmasan tiszta és gyűrött volt. Mind a hat magnaliai arden ugyanolyan pizsokszürke ruhát viselt, amelyeknek magas gallérját, hosszú, csúnya ujját és illedelmes szabását egy emberként utáltunk. Isteni lesz mihamarabb megszabadulni tőlük.

– Hát te mit csinálsz? – kérdezte közeledő ardennövérem. – Már megint Cartier mester mérgesített fel?

– Dehogy, azt hiszem, ez alkalommal fordítva történt. – Fölálltam, a könyveket az egyik kezembe fogtam, a másikkal belekaroltam Orianába. Egymás mellett lépkedtünk, Oriana kicsi és karcsú volt az én magasságomhoz és hosszú lábaimhoz

képest. Le kellett lassítanom, hogy tartani tudja velem a lépést.
– Hogy állsz a záróképeiddel?

Fújt egyet, fanyarul rám mosolygott, és letépett egy rózsát a bokorról.

– Gondolom, készen lesznek.

– Kiválasztottad már, melyiket fogod kiállítani napforduló idején?

– Igen.

Mesélni kezdett arról, milyen képeket akar megmutatni a pártfogók előtt, én pedig figyeltem, amint idegesen forgatta a rózsát.

– Ne aggódj! – mondtam. Megálltam, így szembekerültünk egymással. A távolban felmorajlott az ég, a levegő megtelt az eső illatával. – Kiválóak a festményeid. Én máris látom.

– Mit? – kérdezte Oriana, és a rózsát gyöngéden a fülem mögé tűzte.

– Hogy a pártfogók harcolni fognak érted. Te kapod a legmagasabb díjat.

– Ugyan, dehogy! Bennem nincs meg Abree bája, Sibylle szépsége, Merei kedvessége, vagy a ti tudásotok Cirivel.

– De a műveid ablakot nyitnak egy másik világba – mondtam, és elmosolyodtam. – Valódi adottság segíteni másoknak, hogy másképpen lássák a világot.

– Mikor lettél költő, barátném?

Fölnevettem, de a hangomat elnyelte a mennydörgés. Ahogy a vihar jajszava elhalkult, Oriana azt mondta:

– Tartozom egy vallomással.

Maga után vonszolt az ösvényen, miközben eleredt az eső, én pedig zavartan követtem, mert Oriana volt az egyetlen arden, aki sosem szegte meg a szabályokat.

– És mivel... – nógattam.

– Tudtam, hogy itt leszel a kertben, és azért jöttem, hogy kérjek tőled valamit. Emlékszel, hogy a többieket is lerajzoltam? Hogy emlékezhessenek rátok, miután a jövő héten elválnak útjaink? – várakozóan nézett rám borostyánszínű szemével.

Magamba fojtottam bosszús nyögésemet.

– Ori, én nem bírok olyan sokáig üldögelni.

– Abreenek sikerült. Pedig tudod, hogy folyton nyüzsög. És egyáltalán mit jelent, hogy *nem bírsz olyan sokáig üldögelni*? Örökké üldögélsz Cirivel és Cartier mesterrel, és egyik könyvet olvassátok ki a másik után!

Kelletlenül mosolyogtam. Egy teljes éve kérlelt, hadd rajzoljon le, én azonban annyira belemerültem a tanulásba, hogy nem volt időm olyasmikre, mint egy portré. Délelőttönként Cartierrel és Cirivel voltak óráink, azután eljött a délután, amikor rendszerint magánórákat vettem Cartier-től, mert nehéz volt befogadnom mindazt a tudást, amire szükségem volt. Miközben fárasztó órákon át figyeltem a napfény vándorlását a padlón, ardennővéreimnek rendelkezésükre állt a délután. Hányszor hallottam víg nevetésüket, amely betöltötte a házat, miközben én az emlékezetemet kínoztam Cartier irányítása alatt!

– Nem tudom. – Haboztam, megigazítottam a könyveket a karomban. – Tanulnom kellene.

Megkerültük a sövényt, és beleütköztünk Abreebe.

– Meggyőzted? – kérdezte Abree Orianától, én pedig rájöttem, hogy ez csapda volt. – Ne nézz így ránk, Brienna!

– Hogyan? – vágtam vissza. – Mindketten tudjátok, hogy ha meg akarom szerezni a köpenyemet, hogy ha nyolc nap múlva egy pártfogóval akarok távozni, akkor minden percet...

– Unalmas sorok bemagolásával kell töltened, igen, tudjuk – vágott közbe Abree. Sűrű, vörösbarna haja kibontva omlott a vállára. Néhány lehullott levél akadt meg a fűrtjeiben, mintha bokrok és szederindák között kúszott volna. Arról volt köztudomású, hogy a szabadban gyakorolja szövegeit Xavier mesterrel; többször láttam a könyvtár ablakából, ahogy hempereg a fűvön, és bogyókat nyom szét a ruhaderekán, hogy vért utánozzanak, miközben a fellegeknek deklamál. Most sárfoltok is voltak a szoknyáján a gyümölcslel pecsétjei mellett, vagyis éppen próbált.

– Kérlek, Brienna! – könyörgött Oriana. – Mindenkit lerajzoltam, de te...

– *Alig* várod majd, hogy lerajzoljon, különösen, miután meglátod, milyen kellékeket találtam neked – mondta Abree kaján vigyorral.

Ő volt a legmagasabb köztünk, legalább egy tenyérnyivel magasodott fölém is.

– Kellékeket! – kiáltottam. – Figyeljete, nem fogok... – De ismét dörgött az ég, elfojtva gyenge tiltakozásomat, és mielőtt megállíthattam volna, Oriana kikapta a kezemből a könyveket.

– Előremegyek intézkedni! – kiáltotta Oriana, aki máris három lépésre volt tőlem, mintha a távolsággal csökkenne annak az esélye, hogy meggondolom magam. – Abree, hozd a műterembe!

– Igenis, milady! – Abree játékosan meghajolt.

Oriana futva keresztülvágott a fűvön, a hátsó ajtó felé.

– Gyere már, Brienna! – nógatott Abree. Eleredt az eső, máris foltos lett tőle a ruhánk. – Ki kell élvezned ezeket az utolsó napokat!

– Nem tudom élvezni őket, ha azért izgulok, hogy alkalmatlan leszek. – Elindultam a ház felé, kirántottam a varkocsomból a szalagot. Hosszú hajam kibomlott, aggodalmasan igazgattam az ujjaimmal.

– *Nem* leszel alkalmatlan! – Egy kis szünet után folytatta: – Cartier mester szerint az leszel?

Félúton jártam a gyepen, máris átázva és szorongva a bizonytalan jövő miatt, amikor Abree utolért. Megragadta a karom, és megpördített.

– Kérlek, Brienna! Egyezz bele a portréba, a kedvemért, Oriana kedvéért!

Felsóhajtottam, de már mosolyogtam.

– Jól van. De nem tarthat egész nap.

– Majd meglátod, micsoda izgalmas kellékeket találtam neked! – erősködött izgatottan Abree, és kivonszolt a pázsitról.

– Mit gondolsz, mennyi időbe telik? – lihegtem, ahogy kinyitottuk az ajtót, és átázva, dideregve beléptünk a hátsó csarnok árnyai közé.

– Nem sokáig – felelte Abree. – Ó! Emlékszel, hogyan segítettél kitervelni a darabom második felét? Amelyikben Lady Pumpnickelt börtönbe vetik, mert ellopta a diadémot?

– Ühüm. – Noha már nem tanultam színjátszást, Abree rendszeresen a segítségemet kérte, amikor a színdarabjai cselekményével bajlódott. – Nem tudod, hogyan hozd ki a börtönből?

Zavartan elvörösödött.

– Nem. És mielőtt elmondanád... nem akarom megölni.

Akaratom ellenére elnevettem magam.

– Ez évekkel ezelőtt volt Abree.

Arról az időről beszélt, amikor a színjátszás ardenje voltam, és egy jelenetet kellett írunk Xavier mesternek. Abree egy komikus jelenetet írt, amelyben két nővér küzd ugyanannak a piperkőcnek a kegyeiért, én pedig véres tragédiát egy lányról, aki ellopja az apja trónját. A végére egy kivétellel mindenkit lemészároltam, és Xavier mester megbotránkozott sötét cselekményvezetésemről.

– Ha nem akarod megölni – mondtam, miközben elindultunk a folyosón –, találtass vele egy titkos ajtót egy csontváz mögött, vagy nyerjen meg magának egy őrt, aki segíti őt a szökésben, de ennek valami komplikált, szokatlan ára lesz!

– Egy titkos ajtó! – kiáltott föl Abree, és belém karolt. – Úgy intrikálsz, akár egy ördög. Bárcsak én is tudnék így cselekményt szőni! – Amikor lemosolygott rám, sajnálkozás nyilallt belém, amiért túlságosan megijedtem a színpadtól, ezért nem lehetek a színjátszás mesternője.

Abree bizonyára ugyanígy érzett, mert erősebben szorította a karomat, és azt mormolta:

– Még nincs túl késő. Nyolc nap alatt megírhatsz egy két felvonásos darabot, ami hatással lesz Xavier mesterre, és...

– Abree! – játékosan lepisszegtem.

– Így viselkedik Magnalia két ardenje egy héttel a sorsdöntő napforduló előtt? – Összerezzentünk a hangra, és megtorpan-
tunk a folyosón. Meglepetésünkre Therese mesternő, az ékes-
szólás hegyes orrú arialja volt az. Karjait keresztbe fonta, szem-
öldökét felvonta, láthatólag megbotránkoztatta, hogy bőrig
vagyunk ázva. – Úgy viselkedtek, mint a gyerekek, nem pedig
úgy, mint azok az ifjú nők, akik nemsokára megkapják a köpe-
nyüket.

– Elnézést, Therese mesternő! – mormoltam, és mély tiszte-
lettel pukedliztem. Abree követte példámat, noha az ő pukedli-
je eléggé hanyag volt.

– Hozzátok rendbe magatokat, mielőtt a madame meglát!

Abree és én egymás lábára léptünk, annyira igyekeztünk
eltűnni a szeme elől. Elloholtunk a folyosón az előcsarnokba,
ahonnan a lépcsők indultak.

– Hát ez maga az ördög! – suttogta Abree túlságosan hango-
san, miközben fölfelé menekültünk a lépcsőn.

– Abree! – dorgáltam, közben belebotlottam a ruhám sze-
gélyébe, éppen amikor meghallottam magam mögött Cartier-t.

– Brienna?

Elkaptam a lépcső korlátját. Amikor visszanyertem az egyen-
súlyomat, megpördültem a lépcsőn, és lenéztem Cartier-re. Az
előcsarnokban állt, övvel átfogott, vakítóan fehér zubbonyban.
Szürke térdnadrágja csaknem ugyanolyan árnyalatú volt, mint
a ruhám. Éppen a köpenyét csatolta magára, hogy kimenjen az
esőbe.

– Mester?

– Gondolom, hétfőn szeretnél még egy magánórát, a Cirivel
közös foglalkozás után? – kérdően nézett rám, noha tudta a választ.

Éreztem, hogy a kezem csúszik a korláton. Szokásom elle-
nére kibontott hajam vad, barna csimbókokban hullott a vál-
lamra, a ruhám átázott, a szoknyámból csöpögő víz halkán
muzsikált a márványon. Tudtam, milyen rendetlennek láthat
Cartier: egyáltalán nem olyan vagyok, mint egy valeniai végzős,

aki éppen hivatott akar lenni, egyáltalán nem hasonlítok arra a tudósra, akit ő akart faragni belőlem. Mégis fölszegtem az állam, és azt válaszoltam:

– Igen, köszönöm, Cartier mester.

– Talán akkor nem lesz nálad levél, ami megzavarhatna?
– kérdezte.

Kikerekedett szemmel bámultam rá, hátha kiolvashatok valamit egykedvű arcából.

Megbüntethetett, amiért továbbítottam Francis és Sibylle leveleit, megszegve egy szabályt. Így hát vártam, hogy mit akar.

Ám ekkor megrezzent az ajka – alig észrevehető mozdulat volt, nem nevezhettem mosolynak, habár szerettem volna annak képzelni –, és kurtán biccentett. Kiment az ajtón, eltűnt a viharban. Nem értettem, hogy ez most kegy volt, vagy játék. Szerettem volna, ha még marad, ugyanakkor megkönnyebbültem, hogy elmegy.

Mentem tovább fölfelé a lépcsőn, vizes nyomot hagyva magam után, és azon rágódtam, miként lehet, hogy Cartier mindig ilyen ellentmondásos gondolatokat ébreszt bennem.